

Zvonovi.

*Tin-trin-tran
trin-tran...
zvonijo, zvonijo.
Tin-tran-trin
trin-tran...
ihtijo, ihtijo.*

*Spi deček, spi v grobu,
drag mi je bil.
Smo pokopali ga —
zdaj bo počil.*

*Tin-trin-tran
trin-tran...
Molčite — ne več!
Tin-tran-trin
trin-tran...
Boli me preveč —*

Taščica.

(Napisala Selma Lagerlöf.)



iló je v tistem času, ko je dobri Bog ustvaril nebo in zemljo, stvari in rastline, in vsaki stvari podelil svoje ime.

Mnogo se pripoveduje o tistem času. In če bi poznali vse dogodke stvarjenja, bi razumeli mnogo, česar si sedaj ne znamo razložiti. Takrat se je zgodilo, ko je Bog v svojem rajú barval ptičice, da mu je zmanjkalo barve in tako bi bil ostal tudi lišček brez barve, ako bi ne bil Stvarnik vseh čopičev obrisal ob njegovo perje.

Tedaj je tudi osel dobil svoja dolga ušesa. Ko pa je odšel od božjega prestola, je že pozabil svoje ime. Trikrat se je vrnil, da povpraša gospoda Boga, kakšno ime mu je dal. Stvarnik pa je postal že nestrpen, ga prijel za ušesa in zavpil vanje: »Osel, osel!« Pri tem mu je ušesa zelo nategnil, da bi boljše slišal in si tudi boljše zapomnil.

Isti dan se je tudi dogodilo, da je dobri Bog kaznoval malo čebelico. Ko je njo ustvaril, je takoj začela neutrudljivo pobirati med. Ljudje in živali, ki še niso bili okusili sladkega medu, so ga hoteli dobiti. Ali čebelica je vsakega srdito nagnala in zbodla s svojim strupenim želom. Ko je Bog to videl, je pozval čebelico prédse in ji dejal: »Jaz sem ti dal dar, da spravljaš sladki med, nisem ti pa dal pravice, da si trda do svojega bližnjega. Zapomni si, vsakokrat, kadar boš koga ubodla, boš umrla!«

Tedaj se je zgodilo tudi to, da je čriček oslepel in da je mravljiniec izgubil svoje kreljuti. Pa še mnogo, mnogo drugega čudovitega se je takrat pripetilo.

Stvarnik je ves dan ustvarjal, dobrotljivo delil novo življenje in pod noč ustvaril še neko majhno sivo ptičico. »Tvoje ime naj bo rdeča taščica,« je rekel Gospod in odpustil ptičico.

Ko je taščica že nekaj časa letala po zraku in si razgledovala lepo zemljo, si je zaželela, da se pogleda v zrcalo. Res se je pogledala v vodno gladino, se ogledovala od vseh strani, pa vendar ni mogla na sebi najti niti enega rdečega peresa. Odletela je nazaj k dobremu Bogu. Stvarnik je takrat zopet dobrotljivo ustvarjal. Pravkar je bil ustvaril metulje, ki so mu obletavali glavo. Golobje so grulili na njegovih ramenih, okrog in okrog pa so

cvetele rožice in travice. Srce naše male ptičice je glasno utripalo od strahu, ko se je spustila Stvarniku na roko. Dobri Bog jo vpraša, česa si želi.

»Rada bi te nekaj vprašala,« pravi mala ptičica.

»Kaj bi rada vedela?« jo vpraša Gospod.

»Zakaj je meni ime rdeča taščica, ko sem pa povsem siva, siva od kljuna do repa?«

»Ej, moja mala prijateljica, popolnoma sem pozabil pordečiti tvoje prsi. Pa počakaj malo, tudi to pride na vrsto. Pustil ti bom ime rdeča taščica, zato pa se boš morala sama potruditi, da si zaslužiš rdeče perje.« Tako je rekel Gospod in odpustil ptičico, da odleti v svet.

Ptičica je vsa zamišljena odletela nazaj v raj. O Bog, kaj naj vendar tako majhna ptičica stori, da si zasluži rdečkasto perje?

Dolga vrsta let je minula od onega dne, ki je bil na zemlji najsrečnejši. Pozneje so namreč ljudje in živali zapustili raj in se razširili po vsi zemlji. Naučili so se obdelovati polje, se voziti po morju, zidali so velikanske cerkve in gradili znamenita mesta, kakor so Tebe, Rim in Jeruzalem.

Nastal je nov dan, ki se v zgodovini sveta ne bo nikdar pozabil. V jutru tega dne je sedela mala rdeča taščica na pustem griču blizu zidovja mesta Jeruzalema. Prepevala je svojim malim, ki so ležali v nizkem grmu. Pripovedovala je svojim otrokom o veličastnosti dneva stvarjenja in poimenovanja vseh stvari na zemlji, kakor je to vsaka rdeča taščica, začevši od prve, pripovedovala svojim mladičem. »In glejte,« je končala tožno, »že je minulo toliko let od onega dne, že toliko cvetic je odcvelo, že toliko ptičic se je zleglo, da vseh mihče ne more prešteti, a rdeča taščica je še vedno siva ptičica. Vse doslej se ji še ni posrečilo zadobiti rdečkasto perje.« Mladiči so široko odprli kljune in vprašali, ali od njihovih prednikov še nikdo ni ničesar velikega napravil, da bi si bil pridobil na prsi rdečkasto perje.

»Vse smo storili, kar smo le mogli, a vse je bilo zaman. Me rdeče taščice smo se zanašale na našo veliko ljubezen, s katero smo ljubile Boga in ljudi in vse stvari. Zanašale smo se tudi na svojo hrabrost. Že prva taščica se je hrabro bojevala proti zlim pticam. A ves up je bil zaman.«

Ko je ptičica umolknila, je zagledala, da se približuje po ulicah mesta Jeruzalema velika množica ljudi, ki je šla na grič, kjer je bilo tudi njeno gnezdo. Bili so to vojaki na gizdavih konjih, pa tudi duhovniki in sodniki so bili vmes, pa jokajoče žene in mnogo divje kričečega ljudstva. Siva ptičica je drhteč sedela na grmu. Bala se je, da bo divja drhal vsak trenutek pregazila grm in usmrtila njene mladiče. »Pazite,« je govorila svojim mladim, »in bodite pri miru! Tu gre čez vas velik konj, tam dva vojaka, pa še za čudo veliko podivjanega ljudstva.«

Nenadoma je ptičica obmolknila in postala kot nema. Tožno je razširila svoje kreljuti čez svoje mlade, da ne bi videli strahote, ki se je dogajala med ljudmi.

Mati taščica je s strašnimi očmi gledala na one tri ubožce, ki so jih križali. »O, kako so ljudje neusmiljeni,« vzdihne taščica, »enemu od njih so celó trnjevo krono posadili na glavo. O, kako se mu je trnje globoko zajedlo v glavo, da mu po čelu in licih teče kri. Pa kako lep in dobrotljiv je ta človek, kako mil mu je pogled, da bi ga moral vsak vzljubiti. Meni je, kot da bi mi nekdo meč zasajal v srce, ko ga pogledam.«

Mala ptičica je vse pogumneje sočustvovala s Kronanim in ga pomilovala zaradi trnja. »O, če bi bila orel, da bi mu mogla izruvat žebelj iz njegovih rok in pregnati to divje ljudstvo, ki ga tako muči. Pa čeprav sem majhna, vendarle mu moram pomagati,« reče in odleti kvišku. Nekajkrat poleti okrog Križanega, ne da bi se bila upala bliže. Nenadoma pa hrabro poleti k Njemu

in mu s kljunom izruje iz čela trn. Ko je to storila, je padla kapljica krvi Odrašenikove na prsi male ptičice. Ta kapljica krvi se je razlila po njenem perju in ji pordečila vse prsi. Ko se je vrnila v gnezdo, ji porekó mladi: »Tvoje prsi so rdeče, bolj rdeče kakor vrtnica.«

»To je kapljica krvi iz Odrašenikovega čela,« odgovori tožno ptičica, »in ta barva se bo razgubila, kakor hitro se skopljem v potoku.«

Pa četudi se je mala ptičica še tolikokrat kopala, rdečkasta barva na njenih prsih ni nikdar več izginila. Ko so njeni mladiči odrasli, se je tudi na njihovih prsih svetlikala rdeča barva, kakor se svetlika od tistih dob perje vsake taščice do današnjega dne.



Kako je nastalo obdarovanje s pirhi.

(Češka legenda. — Poslovenil F. J.)

Prišla je pomlad. Sonce toplo greje. Po prašni cesti gresta dva popotnika. Mlajši je visok in dostojanstven, starejši pa ima sivo brado in plešasto glavo. Prvi je Jezus, drugi je sv. Peter. Hodita po svetu in delita blagoslov vsem, ki so dobri in pošteni.

Pot je dolga in težka in že se je videlo, da sta popotnika trudna.

»Sediva v travo, Gospod, da se mrvico spočijeva,« reče sveti Peter in pokaže na gosto travo, ki je rasla ob potu.

»Ali nisi prej rekel, da si lačen?« ga vpraša Jezus.

»Tudi lačen sem, Gospod. Vendar je trudnost strašnejša od lakote. Bojim se, da me stare noge ne bodo več mogle dolgo nositi,« odgovori sveti Peter ponižno, ker je videl, da Jezus ni bil pri volji, da bi sedla.

»Glej, saj je že blizu vas! Pojdi, bova šla k prvemu kmetu in ga bova poprosila za košček kruha, da si utešiva glad.«

Po teh Jezusovih besedah se je zopet vrnila svetemu Petru moč. Pospešil je korake, da bi čimprej dospela v vas.

V vasi sta stopila v prvo kočico. V nji je bila mlada žena, ki se ji je plaho držal za krilo majhen dečko. Bal se je nepoznanih ljudi.

»Ali je gospodar doma?« vpraša Jezus, potem ko ji je zaželel božjega blagoslova. Ona jima istotako ljubeznivo odzdravi.